B.J.A
HOLLÓ
KRÓNIKA
A HOLLÓ ÁRNYÉKÁBAN
Publio

Holló Krónika

A Holló Árnyékában

B.J.A.

2019

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

grafika: Bartus Zsófia

Dédimamámnak

Képzeld, még mindig emlékszem a vonatutakra…

Kóborlásaim

Mentem, két öklöm ronggyá rohadt zsebemben.

A köpeny vállamon már eszmévé szakadt.

Szolgáltalak, Múzsám, menvén az ég alatt,

s nem álmodott még hejh! szerelmet senki szebben!

Féltett nadrágomon nagy lyuk ékeskedett.

Kicsiny Hüvelyk Matyi, rímet pergetve léptem

s mélán. Szállásra a Nagy Medve várt az égen.

Csillaghad döngicsélt lágyan fejem felett.

Hallgattam züm-zümük s egy árok volt az ágyam

szeptember estjein s a homlokomra lágyan

mint frissitő ital, estharmat csöppje hullt;

rímeltem s míg a fák között vad árny hajolt át,

térdemre dőltem és sebzett cipőm zsinórját

pengettem egyre csak, mint lanton méla húrt!

Arthur Rimbaud

1. fejezet: A Holló segítsége

Anhel az ablakából fürkészte a csillagokkal megszórt sötétkék eget. Szerényen kicsi szobájában az ablakból beszűrődő utcai lámpák megtörték a sötétséget, s így barna, félig lecsukódott szemébe éles fájdalom nyilallt.

Megdörzsölte a szemét, majd újból visszarévedt arra a napra. Elméje – mióta megérkezett – szinte csak ezen zakatolt.

Könyökét most az asztallapra tette, állát tenyerébe ültette, s hála a kivilágított lámpáknak, sokkal éberebb lett, ám gondolat kerekei még így sem lassítottak.

Az Elfrida lelencházban élvén a keserűség alapfogalomként tornyosult mindenki feje fölött. Anhel leginkább a szigorú fegyelmet rühellte, nem pedig a sovány, ízmentes menzát. Ebből kifolyólag tehát nem csoda, hogy azon a napon tűzbe jött a váratlan lehetőségtől…

Hat jól tanuló diák –köztük ő is – húzhattak cédulákat, amelyeken különféle kollégiumok „belépője" szerepelt. Igaz, elfogadta a lehetőséget, de nem szándékozott olyan messzire utazni…

A világ legelőkelőbb kollégiumáért sem mondott volna búcsút legjobb barátjának.

Épp a húzásoknál tartottak, mikor hirtelen egy holló repült be a tanári szobába…

Megjelenésével a madár káoszt, sikoltozást és pusztítást okozott. Az íróasztalon lévő dossziék hada követte a levegőben köröző, hívatlan vendéget. Széles, fekete szárnyai végig szántottak a falak között mindent, ami az útjába állt, magával sodort: a függönyök leszakadtak a karnisokról, a székek felborultak a zűrzavarban, képkeretek kötöttek ki a padlón, iratok hevertek szanaszét mindenhol.

Amerre repült a nagytestű madár, a lányok az ellenkező irányába kezdtek el futni. A holló károgása pedig élesen visszhangzott az árvaházban.

Az igazgatónő, aki eddig dermedten figyelte a madár bevonulását, egyszercsak hatalmas haragra gerjedt – hiszen ez az ő irodája –majd egy vastag könyvel nekitámadt a hollónak.

A sarokban kuporgó lányok látván igazgatónőjük látványos ellenakcióját, felbátorodtak, felálltak, és ők is megrohamozták a hollót.

Kivéve egyvalakikőjük. Ő csak állt, és semmit nem tett…

Sőt mi több, a riadalom egy csepp jelét sem tükrözte az arca…

Épp ellenkezőleg:örült.

Örült, hogy végre van valaki, aki megtornásztatja őket.

Méghozzá az ő Hollója.

Anhel a farmerzsebébe csúsztatta a kezét, hátradőlt a falnak, és vigyorogva figyelte hogyan cselezi ki a méregtől majd megpukkanó lányokat, és az igazgatónőt a madár.

– HM, ez mi? – dünnyögte, épp amikor a holló szárnyával eltalálta az igazgatónő fejét.

Anhel kivette a zsebébeből a papírfecnit…

Elhúzta a száját.

Durr!

Az igazgatónő mérgesen bevágta ablakot, és jó erősen bezárta.

− Ha mégegyszer meglátom ezt a dögöt, lelövetem! – rikácsolta és megigazította a bal fülére csúszó szőke kontyát.

– Időközben már kihúztuk a fecniket tanárnő… – fulladozott az egyik diáklány, Juliette, akiben még ilyenkor is benne volt a kötelességtudat.

– Oh, jah igen!–mormogta az igazgatónő, és felhagyott frizurája megmentésével – Melyikeket húzták akkor?

Anhel ismét elhúzta szája szegletét. Úgyvélte neki kell kezdeni, végülis a rossz híreket jobb minél előbb megemészteni. Ma elég sokk érte drága igazgatónőjét, és ez lessz mindenbizonnyal a hab a tortán a számára…

Felemelte a papírfecnit, amin jól kivehető volt a Mondleíra szó…

– Áhhh!– hőkölt hátra az igazgatónó, és hűséges diákjai. Szemei vészesen cikáztak.

Nos, igen, jól jósolt Anhel…

A tanárnő szája penge vékonyra húzódott, és látszott rajta, hogy szívesen káromkodna vagy egy tíz percet.Csücsörített, majd a megerőltetéstől, vagy inkább a sokktól elfehéredt száját becsukta.

– Gra… gratulálok!– nyekeregte, igaz hangjában egy csekélyni gratulációt sem lehetett érezni.

– Köszönöm – mosolygott Anhel jólnevelten, és ha egy pillanatra is, de egy kárörvendő vigyort küldött savanyú ábrázatú iskolatársainak. Azok majd megpukkadtak a méregtől, még a mindig szabályokat követő Juliette se volt kivétel, aki most csakúgy csikorgatta a fogait, persze csak az igazgatónő háta mögött.

A Mondleíra kollégium volt ugyanis a *Jolly Joker, az Ász* a többi kollégium közül, márcsak azért is, mert Párizstól pár kilométerre volt a kollégum.

–Holnap már utazok is, igaz tanárnő? – játszotta tovább az illedelmes diáklány szerepét Anhel szórakozottan.

– Igen, holnap kora reggelre szól a vonatjegye… – válaszolt kelletlenűl az igazgatónő, és az iróasztalához kopogtatott magasarkújában. – Tessék – nyújtott át barátságtalanul egy borítékot Anhelnek. – Ebben van a vonatjegye, és minden más is, ami az…új kollégiumának kell.

– Akkor hát – vette át a borítékot Anhel, és felengedett a mintadiák szerepéből– remélem az utolsó vacsorám – mondta – csak nem lesz olyan rohadt pocsék itt, mint amilyen eddig volt…

Sarkon pördült, semmire se méltatva a hápogó igazgatónőt, és irigy diáktársait.

– Viszontlátásra! – dünnyögte, persze csak miután rájuk csukta az ajtót.

Ezután a nap után változott meg az élete...

A székén ülve bámult még mindig az új ablakából kifelé. Noha éjfél körül járt az idő, s nyomta az álom, ez mégsem akadályozta meg abban, hogy ne köszönje meg a Hollónak, amit tett érte. Csak várt és várt, míg végül feladta az ébersége, és elaludt.

Talán ez volt az első alkalom, amikor anélkül aludt volna el, hogy a Holló ne ülne az ablakpárkányán.

Elalvása előtt felsem mérte új szobáját

A szoba falai elsárgulva magasodtak, s az elporosodott faszekrénynek sehogysem sikerült eltakarnia ezt a szépséghibát. Az ablak alatt egy íróasztal volt, s egy üdvöske, ki azon most hosszan elfeküdt. Az ablak jobb oldalán pedig egy vaságy terpeszkedett, nyitatlan bőrönddel a tetején.

A bútorok árnyai a kinti utcai lámpáktól életre keltek. Hosszú, nyúlós karú kezekhez hasonlatosan kacskaringóztak végig a pirinyó szobában, s próbáltak minden holmit a markukban tudni, s azoknak birtokosát.

Anhelika Elfrida tulajdonképpen mindenben elütött a Mondleíra lánykollégium követelményeitől. Ettől kiváltképp örült – néha szerette piszkálni a körölötte lévőket...

Gesztenyebarna haja ráömlött az íróasztalra tapadt arcára, s horkolásaikor pár tincse felszállt a homlokáig. Legtöbbször egy narancssárga teniszpólót, farmernadrágot, meg egy márkátlan, agyonhordott tornacipőt viselt.

Másnap, március tizenegyedikén lesz tizenöt éves, amit felettébb nem tartott szerencsésnek, tekintettel arra, hogy aznap kezdi meg új, nehéz életét.

Mindenesetre az Elfridai társait nem siratta. Soha egy pillantást sem vetettek rá. Ezt igaz, jórészt magának köszönhette: nemigen kötött barátságot egy lélekkel sem, nem vett részt semmilyen programban, túl nemtörődöm, meg túl egykedvű volt a többiekhez. Ha meg úgy tartotta kedve, hogy megszólal, az egy olyan "megmozdulás" volt, ami büntetést vont maga után...

Senkisem tudta, hogy ő kicsoda. Csak annyit tudtak, hogy ő az a lezser lány, aki esténként rejtélyes módon valakivel beszél. Ezúton egy szaftos pletyka is szállingózott az árvák között Anhelről, viszont Anhelt ezt csöppet sem izgatta. Délutánonként,amikor vége volt az óráinak, unalmában csak kiült a hátsó kertbe.

Ilyenkor mindig egy hatalmas fa alatti padon ücsörgött, s azon elmélkedett, hogy vajon mikor szabadul meg a nyamvadt árvaháztól.

Mostantól viszont a híres, elit Mondleíra lánykollégium tagja! Bár,ha nem álmodta volna, hogy a Hollót már soha nem látja viszont, sokkal könnyedebben indult volna neki a másnap...

-*-

A macskakövekről időközben eltűntek a hosszú, hűsítő árnyékok, s a felhők már befedték a Napot.

A Holló egy magas lámpaoszlopon pihent. Kecses hátát megdöntötte, szárnyain eközben a Hold

sugarai táncot jártak, ahogy előredőlt az ablaka felé.

Ha nem rendelkezett volna éles látással, akkor is kitalálta volna, melyik szobában lakik…

Az építmény összes ablaka vaksötét volt, ám a balszélsőn az egyikből fénysugarak ömlöttek ki. Akár a fehér holló, úgy rikított ki a többi közül.

Nos, igen, hajnali háromkor csakis az üdvöske hagyhatta égve a villanyt…

Nagyot károgott.

A lámpaoszlop alatt, minek tetején békésen gubbasztott, egy fehér macska szorgosan rótta a köröket. Szemeiben felgyúló éhséget látván, nem volt ördöngösség kitalálni feltett szándékát vele.

Elég volt csak lepillantania rá, s a macska szőre tűhegyesre borzolódott.Megmerevedett, majd hanyatt-homlok elszaladt.

A Holló lustán károgott, s folytatta zsörtölődését.

– Ez a makacs lány! – fekete szemei az éjszakában smaragdvörösre gyúltak. Kiegyenesedett, s megrázta szárnyait – Csak a baj van ezzel a fruskával! Megmentem, idehozatom, s mintsem pihenne a rá váró harcokra, itt vár engem hajnalig! – újabb károgás, mely élesen visszhangzott a sötét, kietlen utcácskában – Vajon lehet belőle valaki a Szrint világban? Vajon képes lesz megnyerni a versenyt, le fogja e bírni körözni ambiciózus nővérét, s ami a legfontosabb… ezt mind, mind Ilsilitus észrevétele nélkül?– Mialatt tombolt magában, a macska, igaz bátortalanul, de most ismét odaosont a lámpaoszlop alá. Leült, s megbabonázva nézte a két smaragdvörös pöttyöt a magasban. A Holló rá se hederített, s inkább tovább fújtatott a gondolataiban – Ha Nászagor, és na meg az a fennhéjázó Ian nem fognak belőle kicsikarni…

–Nyáááúúú!

A Holló széttárta szárnyait, s úgy vélte elég volt a macska figyelméből.

Kitátotta csőrét, éles fény villant az utcácskában, vér fröccsent a falakra, és a macska rá egy másodpercre már holtan feküdt a bokorban.

Megérdemelte, hisz megzavarta monológját.

Újból rápillantott az ablakára, s a vágy keserűen mardosta őt. Bizony most szívesen odarepülne az ablakpárkányra, s megkopogtatná az ablakát, hogy felkeljen az íróasztalról, ahogy tizenöt éve mindig is történt.

Ám mivel az elmúlt száz évben sikerült megacélosodtatnia szívét, legyűrte ezt a késztetést.

2. fejezet: Nászagor első cselszövése

Csak állt.

Az eső szakadatlanul ömlött az acélszürke felhőkből, a Fő Ház amiben felnőtt, pedig ott állt, és várt rá…

Valójában még maga sem hitte el, hogy képes lesz-e erre.

Képes lesz-e mindezt úgy véghez vinni, hogy le ne buktassa magát az egész klánja előtt.

Imádta, amit tenni fog, és igen, csak attól félt, hogy kaján mámorában felne fedje kilétét elöttük.

Szája széle felfelé görbült kapucnija alatt.

Keze akaratlanul is a köpönyegében rejtőző kardja nyelére szorult.

Ez lesz élete első legszebb tette – gondolta–, miközben térde megremegett az izgalomtól, ahogy megközelítette a Fő Házat.

Két katona őrizte a köztük magasodó kaput. Egyikük, a baloldali, egy szőke, fiatal férfi észrevetette Nászagort, és megköszörülte a torkát. Társa ugyanis nagyon beletemetkezett a szakadó esőbe.

– Kegyes reggelt kisasszony! Mit óhajt? – kérdezte megemelve a hangját a fiatal őr, hogy túlharsogja az egyre csak zajosabban zuhogó esőt.

Nászagor nem felelt. Az eső pedig még jobban rázendített.

A másik őr, aki nagyobb darab volt szőke társától, most felocsúdott az eső bámulásából, és kíváncsian fürkészte a titokzatos Nászagort. Futó pillantást váltottak társával, mintha csak valami baljós dolgot éreztek volna meg egyszerre.

– Mit parancsol? – tette fel türelmetlenül újfent a kérdést a fiatal őr – Jómagamat Erolnak hívják, és ha éppenséggel nem tudja…

Nászagor figyelmét azonban egy percre sem kötötte le az Erol nevezetű kapuőr bemutatkozása. Jobban inkább a sötét égre koncentrált.

Hiába zuhogott rendíthetetlenül a felhőkből a kövér, hideg esőcseppek sokagasága, még így is észrevette Nászagor a fekete madarat, ami most fölöttük körözött, nem törődvén az a pocsék idővel….

Nászagor nyelt egyet.

Fekete madártoll kezdett aláesni az égből. A Holló szárnyai széles körben szelték az esőfüggönyt, gyönyörű, fekete tollait csakúgy tépázta a szél, és károgását pedig messzire vitte az eső.

A jelet megkapta, márcsak rajta múlt a terv.

– Nagyon jól tudom, mi a foglalkozásuk uraim… – susogta egyszercsak kapucnija alatt Nászagor, megszakítva Erol monológját. Fél arca fedetlenné vált az eső fátylában, ahogy rászegezte tekintetét

a hápogó őrökre.– Ennek fényében fogom önöket likvidálni a kaputól – ezt olyan meggyőződéssel jelentette ki Nászagor, mintha csak megállapította volna a mai időjárást.

Időközben az örök is felkapták a fejüket a fölöttük köröző hollóra, majd se szó se beszéd megindultak Nászagorhoz.

– Na, de uraim...

Az öröket viszont nem tudta meglágytani, tekintetük csak úgy szikrázott a dühtől.

– Hát kezdődjék... – sóhajtott beleegyezően Nászagor, majd halványan elmosolyodott. Ugyanebben a pillanatban elkapta a nagyobb darab őr felé kapó kezét.

– Áhhh! – ordított a nagydarab őr, mikor Nászagor megcsavarintotta a karját, és moccani se bírt a fájdalomtól.

Hosszú, vörös haja Nászagor arcába kapott, de nem volt ideje megigazítani loboncát: Erol épp egy rúgást célzott felé. Nászagor könnyed, de annál gyorsabb lépttel arrébb ugrott, és Erolt a karjánál fogva nekidobta a másik őrnek.

– Durr!

Nagyott csattant a két őr teste a macskakövön, csak úgy zuhantak a lendülettől az utca sarkába. Nászagor viszont ezt már nem nézte végig: ő már javában a kapu felé vette az irányát.

A kolosszális kapu úgy tornyusult előtte, ahogyan lennie kellett: tekintélyt parancsolóan, amely kilencévszázada eddig mindig megvédte a Natraz Fő Házat...

Az ő Fő Házát.

Elhúzta a száját, amikor lenyitotta a kapu kilincsét, nem tudta eldönteni, hogy most nevessen, vagy sírjon a szánalomtól: az őrök túl hangosan próbáltak a háta mögé lopózni...

Az időközben kihúzott kardokon csak úgy kopogtak az esőcseppek, és Nászagornak még hátra se kellett néznie, hogy tudja, merre vannak.

Megfordult tengelyén és egyúttal kirúgta a hátrahökölt őrök kezéből a kardokat is.

– Munkaszünet van fiúk!– tette csípőre kezeit Nászagor. Az őrök ugyanis még mindig nem kapták össze magukat a döbbenettől. – Ilyenkor pihenni kéne!

– Te átkozott! – üvöltötte kikelve magából Erol, és nekirontott.

Nászagor nem tétovázott, kihajolt az ütés elöl, és gyomorszájon vágta őt. Az összegörnyedt, és újból a lacsakban fürdött. A másik felvette a kardot és úgy akart támadni, de Nászagor erre is tudta a megoldást:elhajolt a kardtól, és keze hajlatába vágott, amire a kard táncolva esett a földre. Őt is gyomorszájon vágta, és rádobta a társára.

Ám még mielőtt egy rúgással elnémította volna őket, megfújták a kürtöt.

A kürtöt, ami Nászagor könnyű munkájának jelentette a végét. Birtokba vette hát az őrök kardját, és otthagyva őket belépett a kapu túloldalába.

Természetesen az a látvány fogadta őt, amit a leginkább nem akart látni.

– Már vége is a játéknak… – morogta kelletlenül Nászagor, és mégjobban belehúzta az arcába kapucniját.

Hatalmas, fényes terembe toppant, amiben minden fehérarany volt a padlótól egészen a falakon pislákoló gyertyák tartójáig.

– Ki maga? – zúgott fel egy szigorú, zord hang az őrök sűrűjében.

Pixis parancsnok volt az.

Karját szokásához híven háta mögé fonta, és kemény arcvonásai, mint mindig, rezzenéstelenek voltak. Nászagor jól ismerte őt, és épp ezért is volt benne egy kis riadalom klánja jobb kezétől látván.

Nászagor természetesen nem felelt, mint ahogy ma reggel egyetlen egy Fő Ház védelmezőnek sem. Az előtérben vagy harminc katona sorakozott föl, de Nászagor csak a parancsnoktól tartott, és szemei csakis rá tapadtak.

– Támadjanak! – ordította hosszas percek múlva katonáinak Pixis parancsnok, bezengve a termet.

Hűséges beosztottjai megindultak.

Nászagor pedig csak állt magában.

Vett egy nagy levegőt,kifújta, és még jobban megszorította kardjai nyelét, majd halkan várt az ütközetre.

Először hárman támadtak rá,három különböző irányból. Nászagor nem mozdult addig a pontig mikor már csak centiméterek választották el őt a katonáktól, akkor hirtelen megpördült tengelye körül, és kardjai élét a megfelelő inakoknál végig szlalomoztatta testükön.

Azok megsemmisülve akár az élettelen rongybabák, úgy zuhantak a padlóra, vérük csakúgy sugárzott széltében-hosszában Nászagor körül.

A terem fehér aranyozott padlóján további számtalan vértócsa dagadt, Nászagor ugyanis nem kegyelmezett senkinek, és aki rárontott az félholtként végezte a padlón. Miközben minden előrelépésekor valakinek az inakjait vágta át, szemeit le nem vette Pixis parancsnoktól, a szerencsétlen őrök vére pedig megállíthatatlanul áztatta a terem falait.

Pixis parancsnok arcán szokatlan dolog jelent meg: egy mosoly. Előhúzta hát kardját, mialatt Nászagor haláli könnyedséggel szabdalta sorjában a katonáit.

3. fejezet: Borús kezdet

Zuhogott az eső.

Anhel most a narancssárga kapucniját a fejére dobta, s zsebre dugott kézzel végre valahára kiléphetett az intézményből, hogy az esőbe gázolhasson.

Az eget sötét felhők burkolták be, melyek széles sávban bontották ki hatalmas árbocaikat. A belőlük száguldó kövér esőcseppek keményen koppantak az utca macskakövén, s a robogó kocsik tetején. Elmosták a lehulló faleveleket a járdáról, melyek aztán örvényalakban követték a kanyargós, erős szelet.

Dzsekijét összébb húzta, haját ujjával füle mögé fésülte. Az utca szélén sorakozó fák lombkoronái ide-oda hullámzottak, a járdán kis tavacskák dagadtak. Ügyesen kikerülte a tavacskákat, figyelvén, hogyan sokasodnak, fodrozódnak a földön.

Ezalatt az emberek az esernyőjükért, kapucnijukért vagy éppenséggel kezeik után kaptak. Utóbbiak még inkább megszaporázták a lépteiket, hogy a jéghideg esőt maguk mögött hagyják. A boltosok átkozódva csukták be üzleteik ajtaját, s sokan betessékelték kis, farokcsóváló kedvencüket házaikba.

Anhel nevetett, a városiak összehúzott szemeit meg sem érezve. Mindig is szeretett szórakozni a körülötte lévők kiszámítható viselkedésén.

Csak ment, bár fogalma sem volt, hogy hová, és nézte az új, számára idegen várost.

Lelria környéke túl egyhangúnak tűnt. Még az emberek is, akik úgy menekültek az esőtől, mintha az forró láva lenne…

Karórájára pillantott.

Hiába reggel hetet ütött az óra, a Nap szikrázó fénye makacsul nem kelt föl, alul maradván a sötét felhőkkel szemben. A győzedelmeskedő felhők seregén pedig úgy látszott, hogy egy jó darabig még nem fog engedni a Napnak.

Befordult egy útkereszteződésnél, s máris rábukkant arra, amire a leginkább vágyott egy ilyen pocsék időben.

Egy füvesített pálya magasodott az utca túloldalán, hol nálánál nagyobb fiatalok nyúzták a labdabőrt. Káromkodva, nevetve, rá sem hederítvén az esőre lódultak meg egymás kapujához, hogy aztán valamelyikük elázott hálójába egy gólt lővén még hangosabban felordítsanak.

Egy fekete hajú fiúnak – kinek nem volt szüksége kapucnira, sem esernyőre –feltűnt az ácsorgó Anhel. Kezeit most szája elé rakta, hogy ordítása tisztán áthallasson hozzá.

Anhel felvonta a szemöldökét.

– Beállsz?

Anhelnek újból a karórájára tévedt a tekintete. Kicsit latolgatta még a döntést, dünnyögve bámulta az óráját, aztán másodpercekkel később egy laza vállvonással már le is tudta a dolgot.

Egy békejelet villantott válaszul, s a pályához vette az utat.

A zord idő kicsit sem csillapodott, ám ez őt nem érdekelte, hisz kitől is kaphatna ki, kitől is kaphatna büntetést egy árva kölyök? Ma van a születésnapja, ezt igazán kiérdemli! A tanárok meg majd úgyis legyintenek a hiányzásra, hisz ez az első napja, ilyenkor pedig kötelezően engedett a szabály alóli kibújás…

Kapucniját arcába húzta, s elszánt vigyorral a lacsakos pályára futott. A lacsak cuppogva lassította le, farmernadrágján korong méretű foltokat hagyván. Nyomban befröcskölte őt a vastag sár, cipője orrostúl a sárba süllyedt. A pályán őt váró bandára nézett. Azok vissza rá, hogy aztán mindannyian elvigyorogjanak.

–Neved? – kérdezte rátörően a legmagasabbik.

– Anhel.

Anhel észrevette, hogy a bandában két lány is van, s nem is érezte magát már olyan különcül.

– Nos, Anhel – a magas, nyilván a bandavezér, egyet kacsintott – rúgod a kezdőt?

Anhel arcán csibészes mosoly suhant át. Az égre mégtöbb acélszürke felhő kúszott.

– Naná, csak az a baki, hogy nem fogod tudni visszaszerezni a lasztit…

Kapucnija megadta magát, s Anhel tarkójára esett. Olyan nagyot fékezett ugyanis a lány a kapu előtt, hogy még a haja is kibomlott a lendülettől. Lábát ravaszul megcsavarta a labda körül, a kapus széltében-hosszában kérte a segítséget a védőktől, akik Anhel mögött csak centikkel maradtak le.

Ám hiába…

– Ezt neked! – rikkantotta vihogva Anhel, s lábát a magasba emelvén megcélozta a labdát.

– HÉÉÉÉÉJ!!!

Anhel egyensúlya azon nyomban meggyengült, amikor a kiabálás az egész pályát bejárta. Bal, rugó lába oldalra libbent, a másik meg épp kezdett elcsúszni a lacsakos füvön. Szerencséjére azonban a fekete sörényű srác idejében megkaparintotta zuhanó testét, s már csak annyit látott, hogy a labda pár méterrel odább gurul a kaputól.

Szemei idegesen táncoltak, ahogy kereste kizökkentőjét, majd az utca túloldalán megpillantott egy alakot. A dézsából szállingózó esőcseppek szinte befátyolozták az utcát, de sikerült azért megállapítania, hogy ki is lehet az.

– Ez a nyavalyás – morogta kelletlenül, amint feltápászkodott megmentője karjaiból.

– Hogy kicsoda? – érdeklődött egy bandatag háta mögött.

Anhel csak a fogait szívogatta válaszul, s legyintett a beérkező bandának.

Eközben az alak egyre jobban közelítette a füves, ázott pályát, s mikor már csak centik választották el őt Anheltől a fiúk elismerően felfüttyentettek.

Anhel a combján doboltatta ujjait, ezzel is lehűtvén heves pulzusát. Már akkor jól sejtette, hogy ez a lány sok galibát fog neki okozni… Ugyanis amikor az igazgatónő külön bemutatta neki kis

kedvencét, (vagyis őt) egyórás előadást kellett végigállnia. Sajnos a bemutatás felére sem emlékezett, akkor épp nagyon izgalmasnak tartott minden egyebet, kivéve Camille Dupondot, aki az iskola valamiféle protekciós libája volt. Camille már aznap utasítgatta, s– kérése nélkül – ide-oda irányítgatta a kollégiumban.

Kárörvendően elvigyorodott.

Camille Dupond hosszú, vörös haja fedetlenül ázott az eső függönyében. Jól emlékezett rá, hogy amikor az igazgató rábökött a folyosó tömegéből, akkor épp a haját dobálgatta. Újabb vigyor.

Rózsaszín, szolid egyenruháját pedig eltakarta egy térdég érő, barna kabát.

A fiúk daliásan levették sapkájukat fejükről, ám Camille csakis Anhelre rögződött, s a sapkákat kis zavaró legyeknek tekintette.

– Anhelika Elfrida – a szél fújásában Camille hangja még inkább kiélesedett, s dühét tisztán kilehetett hámozni abból. –Most szépen ve…

– Húúú, – vágott közbe szórakozottan Anhel – milyen tájékozott vagy, képzeld pont így hívnak!

Néhányan nevettek, bár nem azért, mert vicces lett volna a beszólás, hanem mert az Camille nevezetű lány egyre pirosabb színt öltött föl.

– Az egész kollégiumot tűvé tettem érted! – dobbantott lábával Camille. A hatás elmaradt, helyette újabb röhögések zúgtak fel. A sárosföld felcsapott, itt felsikkantott Camille, s a kabátja barnább volt, mint eddig…

– Figyu, – Anhel kapucniját feldobta a fejére – tök égő vagy.

Camille-t elöntötte a pulykaméreg, szája vicsorgásra formálódott, s a banda már elfelejtett mosolyogni.

– Hogy van pofád sértegetni, – remegett az indulattól Camille hangja , s igyekezte egy zsebkendővel letörölni a sarat kabátjáról–miközben már az első napon a port kavarod magad körül!

– Miért? – kíváncsiskodott huncutul a fekete sörényű, belekotyogván Camille kitörésébe. A többiek is érdeklődve pislogtak Camille-en és a haldokló ábrázatú Anhelen. – Mi csinált? – faggatózott.

– Nem jött be az első órára, valamint jelentés nélkül hagyta el a kollégiumot – darálta el drámaian Camille.

Anhel a homlokára csapott – semmi kivetnivalót nem talált ebben, s a többi bandatag sem (nyilván azért, mert ők is iskola közben lógatták az időt). A fekete hajú még meg is jegyezte Anhelnek:

– Ember, ezért még börtönbe is csukatnak.

– Ez nem vicces! –Camille ügyelt rá, hogy ne dobbantson, helyette a mutató ujját szegezte föl – A szabály az szabály!

Anhel a szemeit forgatta, s érezte, hogy hamarosan kidobja a taccsot.

– Anhel, ő a bébiszettered? – kacagott jóízűen az egyik szőke fiú.

Anhel egy parázsló szemvillanást küldött a szőkeségnek. Már épp elégszer sértették meg Camille-t, s a legkevésbé sem vágyott alány további árulkodására…

– Nem – húzta el a száját –,iskolatársam. A koleszban valami prefektus, vagy mi az isten nyavalya…

– Felügyelő vagyok! – dühöngött Camille, s vörös haja rátapadt bosszúsan torzuló képére.

– Egyre megy – lökte oda Anhel mellékes stílusban, majd megkerülte a paprikapiros Camille-t.

– Húzzunk.

Camille meghökkenve mélázott végig Anhelen. Száját eltátotta, s pár másodpercet hagynia kellett magának, hogy kellőképp feldolgozza gyors győzelmét.

– Máris mész? – lombozódott le a fekete sörényű, mialatt Camille rendezte bamba ábrázatát.

– Vagyis máris – a vezér kacéran rákacsintott Camille-ra– mentek?

Camille ráfintorgott, s az eső nemcsak a kapun ragadt mocskot mosta le, hanem a vezér vigyorát is.

– Aha, na ciao! – búcsúzott lezserül Anhel, s zsebre mélyesztette kezeit. A banda elkántált egy bús viszlátot, Camille pedig rögvest sarkon pördült, s köszönésre sem méltatva őket követte a szökevényt.

Anhel még akkor sem szólt hozzá, amikor átértek a szemközti utcára.

– Anhel! – zúgott föl rá öt perccel Camille, ahogy Anhel sarkában loholt. Anhel ugyanis valamiért rákapcsolt a tempóra, s a kanyarokat is élesebben vette be a kelleténél. – Megvárnál? – csengett hisztérikusan Camille.

Anhel válla fölött ránézett, s gonoszan elvigyorodott. Camille-nak már fuldokolhatnékja volt a dühtől, az eső, a szél kegyetlenül tépázta haját.

– Hogyha nem hallgatsz rám…– borult ki Camille.

– Rendben. – Anhel lefékezett, igaz két lépéssel hátrébb. A következménye ennek az lett, hogy Camille keményen a hátába ütközött.

– A francba! – dörzsölgette fájó orrát Camille, s gyűlöletesen nézett a szökevényre.

– Te kérted, hogy fékezzek le – mentegetőzött Anhel, kajánul mosolyogva.

Mikor az intézmény kapujához értek,Camille hatalmasat felsóhajtott, Anhel meg vele ellentétben fájdalmasan feljajdult.

– Nem értem –Camille intett a portásnak, kabátjából tengernyi víz ömlött, ahogy egyre gyorsabban vette a lépcsőket. Anhel fanyarul, de ő is kettesével vette a fokokat – hogy miért jelentkeztél ebbe a kollégiumba, ha már most utálsz itt lenni. –Camille mondata végére megállt, hogy kék szemeit Anhel tekintetébe fúrhassa.

Anhel összeráncolta a szemöldökét.

– Ha nem tudnád, nálunk sorsolás döntött, nem pedig sima ikszezések – válaszolta harapósan Anhel megelőzvén Camille-t a lépcsőn. A fokokról vízeséssszerűen csurgott le a ruhájukból a víz – Mivel az Elfrida árvaház szegény, örült, hogy legalább hatan kaptunk lehetőséget egy ilyen –megrágta a szót – elit helyre…

– Akkor miért nem utasítottad vissza? – kérdezte Camille, s ezzel sikerült elhallgattatnia Anhelt.

Mi tagadás ezzel prímán megfogta őt…

– "Ezt nem árulhatom el neki. Nem!" – Anhel megfordult a lépcsőfokon, s csak hogy oszlassa a lány mámorát megjegyezte – Magasról teszek az egészre, vili?

Camille sziszegett, s többé egy kérdést sem tett föl már Anhelnek.

A folyosó, melyre felértek kihaltul kongott, hisz a tantermekben órák zajlottak. Camille a folyosó bal irányba mutatott. Ott aztán lefékeztek, s Camille a kiszemelt ajtóra hármat koppintott.

– Úristen – suttogta Anhel, irtózva Camille jólneveltségétől.

Camille benyitott a terembe, Anhel pedig követte őt.

Fehér, sárgafolt-mentes plafon, s az osztályterem végében három plafonig érő könyvespolc sorakozott. A padokban vastag könyvek fölött görnyedező lányok gyönyörű, iskolai egyenruhát viseltek.

Ahogy a felügyelő és a szökevény betette saras lábát a pompázatosan tiszta terembe, olyan halk döbbenet következett, amilyet még nem lehetett tapasztalni ebben a kollégiumban.

A tanár épp padjában szorgoskodott, mikor a bejövőkre célozta tekintetét. Álla lesüllyedt, homloka kétszeresére nőtt, félkész irományai pedig kicsúsztak markai közül az íróasztalra.

A diákok kegyetlenül végigpásztázták a két, ázott lányt, (leginkább Anhelt, kinek lyukas tornacipője a leginkább szemet szúró volt nekik) majd összebújva elkezdtek sugdolózni.

Anhel merev mosolyt vágott az arcán, ennél többre nem futotta neki a képességeiből. Mindenesetre ezt csak ő maga díjazta, mert osztálytársainak velős pillantásai nem változtak meg egyről a kettőre.

–„Legalább nem kell mosolyogni.“–gondolta nemtörődvén Anhel, azzal lejjebb görbítette műmosolyát.

A tanárúr most fölkelt a döbbenetből, s felállt, hogy jobban szemügyre vegye a későket. Eztán egy rövid hallgatás múltán kérdését Camille-nak célozta.

– Szóval kint volt, ugye?

Anhel nem volt ijedős fajta, de kitalálta, hogy ezzel a tanárúrnál kihúzta azt a bizonyos gyufát. Camille-ra nézett, akinek kifejezéstelen arca reményt ébresztett benne.

–„Csak na árulj be, csak ne árulj be…“– Anhel összekulcsolt ujjait dereka mögé bújtatta, úgy fohászkodott. – "Mondd azt, hogy a boltban voltam, vagy bárhol máshol, mit tudom én, csak nem…csak nem ott!"

Camille aztán választ adott a tanárúrnak:

– Igen, méghozzá a focipályánál.

Anhel szinte hallani vélte, ahogy mellkasában a szíve apró szilánkdarabkákra törik… Persze, való igaz, nem is várhatta el az unszimpatikus lánytól, hogy a megmentésére ugorjon, és légből kapott történeteket vázoljon föl…

A tanárúr azonban nem lett mérgesebb, csak szemeit egyenlőre penge vékonyra szűkítette. Magas, vékony, fekete szemű, kíméletlen nézésű tanár volt. Hosszú – a szeméhez illő – zakót és vászon nadrágot hordott. A tekintete Anhelt fürkészte, s elhúzott szája nem arról tanúskodott, hogy az új jövevény ígyis-úgyis elnyerte volna a tetszését.

– A büntetését egyelőre szünet után vitatjuk meg, Anhelika Elfrida – jelentette be, azzal Camille-ra nézett.– Látom, alaposan megázott, szíveskedjék a konyhába menni. Ott majd kap törülközőt, és egy forró italt.

– És én?

A tanárról sütött, hogy erre a gyermeteg kérdésre áhítozott a leginkább mind közül. Anhel már bánta is, hogy megbántást tanúsított az igazságtalansággal szemben.

– Ön a leghátsó padba ül!– bökött a tanárúr a leghátsóbb sorba, élvezkedvén a helyzeten. – Ha már úgyis szeret különcködni…

A diákok kuncogással értékelték a tanárúr megjegyzését, Anhel viszont szélesen elvigyorodott. Nos igen, ez cáfolhatatlan…

A tanárúr kezet nyújtott neki, miközben Camille egy ajtónyítás kíséretével kiment a teremből. Anhel félszemmel elkapta, amint az egyik diáklány orrát facsarva az ő dzsekijére mutat.

–„Camille is el volt ázva, akkor rajta miért nem ráncolgatták az orrukat?“

Anhel ezt nem tudta mire vélni, s inkább a tanárúrra figyelt.

– A nevem Brayen tanár úr. Mr. Brayen Kvidovicstanár úr – zengett a rideg, kimért hang –a földrajz tanára, vagyis az osztályfőnöke.

Anhel ezek múltán már nem is vélte lényegesnek a bemutatkozást, de azért elfogadta –mivel persze muszáj volt – a kézfogást. Az erősen megmarkolta az övét. Mintha azt sugallta volna, hogy egy rossz mozdulat is végzetes hibába kerülhet. Ezzel el is érte a tanárúr, hogy a jellemmel megáldott Anhel képéről lehervassza a művigyor darabkáit.